

הלכות פסולי המקדשין פרק ו

א. כל הפסולין לעבודה שמלקו, מליקתן פסולה; ואף על פי שאותו העוף פסול, אינו כנבלת העוף הטהור לטמאה. וכן אם מלק בלילה, או ששחט חלין בפנים, וקדשים בחוץ אינם כנבלה. מלק תורים שלא הגיע זמנו, ובני יונה שעבר זמנו, ושיבש גפה, ושנסמית עינה, ושנקטעה רגלה הרי זו נבלה לכל דבר. זה הכלל: כל שהיה פסולה בקדש פסולה, ואינה נבלה; לא היה פסולה בקדש, הרי זו נבלה לכל דבר.

ב. לפיכך המולק ונמצאת טרפה, או שמלק בספין, או שמלק חלין בפנים, וקדשים בחוץ הרי זו נבלה לכל דבר: שאין המליקה מתרת ומטהרת, אלא דבר שהוא כשר למזבח.

ג. אבל הנרבע, והמקצה, והנעבד, והאתנו, והמחיר, והטמטום, והאנדרגיגוס, שנמלקו הרי אלו נבלה לכל דבר, ומטמאין בגדים בבית הבליעה: שאין הקדשה חלה עליהן, והרי אין פסולן בקדש.

ד. כבר בארנו במעשה הקרבנות, שחטאת העוף נעשית למטה, ועולת העוף למעלה. חטאת העוף שעשיה למעלה פסולה, בין שעשה הזיתה כמעשה חטאת, בין שעשיה כמעשה עולה, בין שעשיה לשם עולה, בין שעשיה לשם חטאת.

ה. וכן עולת העוף שעשיה למטה אפלו מלק סימן אחד למטה, וסימן אחד למעלה פסולה, בין שמלקה כמליקת עולה, בין שעשיה כמעשה חטאת, בין שעשיה לשם עולה, בין שעשיה לשם חטאת.

ו. חטאת העוף שמלקה למטן כמליקת עולה לשם חטאת, או כמעשה חטאת לשם עולה, או כמעשה עולה פסולה. וכן עולת העוף שעשיה למעלה כמעשה חטאת לשם עולה, או כמעשה חטאת לשם חטאת פסולה; כמעשה עולה לשם חטאת כשרה, ובלבד שלא עלת לבעלים משום חובה.

ז. כל אלו העופות שנפסלו מפני מקום עשיתן, או מפני שנוי מעשיהן, או שנוי שמם אינן כנבלת העוף לטמאה. וכן חטאת העוף או עולת העוף שנתפגלה, או נטמאת, או נעשת נותר אינה מטמאה בבית הבליעה כנבלת העוף: שכל אלו, פסולן בקדש.

ח. חטאת העוף הבאה על הספק נעשית כמצותה, ואינה נאכלת, אלא תשרף, ככל פסולי המקדשין. וכיצד תבוא על הספק כגון שהיתה האשה ספק זבה, או ספק יולדת, וכל כיוצא בה. ואין לנו חטאת בהמה על ספק שאם נסתפק לו אם חטא או לא חטא, יביא אשם תלוי כמו שיתבאר בהלכות שגגות.

ט. חטאת העוף הבאה על הספק, ונודע לה שהיא חיבת בה ודאי אם עד שלא נמלקה נודע לה תעשה ודאית, ותאכל; ואם אחר שנמלקה נודע לה הרי זה גומר הזית דמה ותמציתו, ותשרף, כדי שלא יאמרו חטאת העוף הבאה על הספק תאכל, שהרי בתחלה על ספק באה. נודע לה שאינה חיבת בה מאחר שנמלקה, הרי זו תקבר.